

Књига пророка Данила — сто седамдесет и један

Геополитички шах: Ватикан, комунизам и тежња ка светској власти

Jeff Pippenger

2024-04-01

Књигу *The Keys of This Blood: The Struggle for World Dominion Between Pope John Paul II, Mikhail Gorbachev, and the Capitalist West* написао је Малахи Мартин, а први пут је објављена 1990. године. Мартин разматра улогу папе Јована Павла II као преображајне личности у глобалној политици и дипломатији током друге половине 20. века. Он говори о улози папе у слому комунизма у Источној Европи. Књига износи католичко гледиште о динамици која је довела до испуњења четрдесетог стиха једанаесте главе Данила, у време свршетка 1989. године.

Martin analizira unutrašnju dinamiku Sovjetskog Saveza pod vođstvom Mihaila Gorbačova, naročito se usredsređujući na Gorbačovljeve politike „glasnosti“ (otvorenosti) i „perestrojke“ (prestrukturiranja). On razmatra izazove s kojima se suočavao Sovjetski Savez i Gorbačovljeve pokušaje da reformiše komunistički sistem. Istražuje geopolitičke napetosti i borbe za moć između Sovjetskog Saveza (cara juga — zmaja), Katoličke crkve (cara severa — zveri) i onoga što naziva kapitalističkim Zapadom (zastupničke vojske cara severa — lažnog proroka). On razmatra ideološke sukobe, špijunažu i tajne operacije koje su obeležile eru Hladnog rata i ispituje nastojanja raznih činilaca da oblikuju budućnost sveta.

Martin naglašava značaj katolicizma kao sile u globalnoj politici i diplomatiji. On tvrdi da je Katolička crkva, pod vođstvom pape Jovana Pavla II, odigrala presudnu ulogu u oblikovanju toka istorije tokom ovog perioda i u uticanju na ishod Hladnog rata. On smešta uticaj Jovana Pavla u kontekst marijanskih ukazanja u Fatimi, u Portugaliji, i ukazuje na uticaj Fatime na globalne događaje i na ulogu Katoličke crkve u oblikovanju toka istorije. Martin sugeriše da događaji u Fatimi nose značajne proročke i geopolitičke implikacije, naročito u kontekstu epohe Hladnog rata.

Martin razmatra tri fatimske tajne, za koje se tvrdi da ih je Djevica Marija otkrila troje male pastirske djece u Fatimi 1917. godine. On sugeriše da je treća tajna, koju je Vatikan u početku držao u tajnosti i objavio tek 2000. godine, sadržavala apokaliptična upozorenja o budućnosti Katoličke crkve i svijeta. Martin tvrdi da su događaji u Fatimi, uključujući ukazanja i poruke koje je prenijela Djevica Marija, imali značajne implikacije za globalnu politiku i za borbu između komunizma i kapitalizma tokom doba Hladnog rata.

Martin ističe ulogu pape Jovana Pavla II kao ključne ličnosti u ispunjenju fatimskih proročanstava. On sugeriše da je Jovan Pavle II sebe video kao „episkopa u belom“ pomenutog u trećoj fatimskoj tajni i da je svoj pontifikat posmatrao kao misiju da se suprotstavi silama zla i unapredi duhovnu obnovu unutar Katoličke crkve i društva u celini.

Мартин сугерише да су поруке из Фатиме нагласиле важност духовног ратовања и потребу да се Католичка црква суочи са силама зла, како унутар Цркве тако и изван ње. Он тврди да су догађаји у Фатими пружили духовни и морални оквир за разумевање и суочавање са изазовима који стоје пред човечанством у савременом свету. Поруке из Фатиме представљају сатанску поруку која условљава католицизам да прихвати Сатану као Христа, када он „персонификује“ Христа у ускоро долазећем недељном закону.

„Сотона ће чинити чуда да превари оне који живе на земљи. Спиритизам ће обављати своје дело тако што ће се мртви лажно представљати. Оне верске заједнице које одбијају да чују Божје опомене биће под снажном обманом и удружиће се са грађанском влашћу да прогоне свете. Протестантске цркве ће се сјединити са папском влашћу у прогону народа Божјег који држи заповести. То је она сила која сачињава велики систем прогона, који ће вршити духовну тиранију над савешћу људи.“

„Имао је два рога као јагње, и говораше као аждаја.“ Иако исповедају да су следбеници Јагњета Божјег, људи се прожимају духом аждаје. Они тврде да су кротки и смирени, али говоре и доносе законе у духу Сотоне, показујући својим делима да су супротност ономе што исповедају да јесу. Ова сила налик јагњету сједињује се са аждајом у војевању против оних који држе заповести Божје и имају сведочанство Исуса Христа. И Сотона се уједињује са протестантима и папистима, делујући у сагласју с њима као бог овога света, налажући људима као да су поданици његовога царства, да се с њима поступа, да буду управљани и држани под влашћу како је њему воља.

„Ако људи не пристану да погазе Божје заповести, открива се дух аждаје. Они бивају утамничени, изведени пред већа и кажњени новчаним казнама. ‘И учини све, мале и велике, богате и сиромашне, слободне и робове, да приме жиг на десну руку своју, или на чела своја’ [Откривење 13:16]. ‘И дано јој би да да дух икони звериној, да икона зверина и проговори, и учини да се побију сви који се не поклоне икони звериној’ [стих 15]. Тако Сотона присваја прерогативе Јеховине. Човек безакоња седи на Божјем месту, проглашавајући себе за Бога и поступајући изнад Бога.“ Manuscript Releases, volume 14, 162.

Антихрист је симбол и римског папе и Сотоне, јер је римски папа Сотонин земаљски представник. „Тако Сотона присваја прерогативе Јеховине. Човек греха седи на Божјем престолу, проглашавајући себе Богом и делујући изнад Бога.“ Сотона намерава да, када преузме власт, у тој мери овлада светом да ће диктирати „људима као да су поданици његовог царства, да се с њима поступа и да буду управљани и контролисани како се њему допада.“ Да би имао религиозни престо с којег ће владати, створио је Католичку цркву, а да би имао политички престо с којег ће владати, створио је Уједињене нације.

„Овај компромис између паганства и хришћанства довео је до развоја ‘човека греха’ који је у пророштву предсказан као онај који се противи Богу и уздиже себе изнад Бога. Тај гигантски систем лажне религије ремек-дело је Сотонине моћи — споменик његових настојања да себе постави на престо како би владао земљом по својој вољи.“ The Great Controversy, 50.

Чудо у Фатими, и његово сатанско пророштво, јесте оно чиме се Сатана послужио да припреми пророчки оквир који католицизму омогућава да своју цркву брзо преда под његову власт, када се он појави и лажно се представи као Христос. Његово лажно представљање Христа почиње ускоро долазећим законом о недељи, приказаним у шеснаестом, двадесет другом, тридесет првом и четрдесет првом стиху једанаестог поглавља књиге пророка Данила.

„Уредбом којом се спроводи успостављање папства, кршећи Божји закон, наша нација ће се у потпуности одвојити од праведности. Када протестантизам пружи своју руку преко провалије да прихвати руку римске власти, када пружи руку преко бездана да се рукује са спиритизмом, када, под утицајем овог троструког савеза, наша земља одбаци свако начело свога Устава као протестантске и републиканске владавине, и када обезбеди ширење папских лажи и обмана, тада ћемо моћи знати да је дошло време за чудесно деловање Сотоне и да је крај близу.“ Testimonies, volume 5, 451.

У време доношења закона о недељи у Сједињеним Државама, „дошло је време за чудесно деловање Сатане“. У Откривењу, тринаеста глава, једанаести стих, Сједињене Државе „говоре“ као аждаја, а затим у тринаестом стиху, који једноставно указује на оно што се догађа када Сједињене Државе „говоре“, доносећи закон о недељи, Сатана се појављује да огњем сиђе с неба.

„Слуге Божје, са лицима озареним и блиставим од светог посвећења, журиће од места до места да објаве поруку са неба. Хиљадама гласова, по свој земљи, биће упућено упозорење. Чиниће се чуда, болесни ће бити исцељивани, а знаци и чудеса пратиће верне. И сотона такође делује, лажним чудесима, чак и свдећи огањ с неба пред људима. Откривење 13:13. Тако ће становници земље бити наведени да заузму свој став.“ Велика борба, 611, 612.

Поруке Фатиме биле су потврђене чудом о коме су посведочиле атеистичке државне новине које су присуствовале том догађају како би оповргле тврдње које су биле изнете о томе да такозвана Дјева Марија посећује троје деце тринаестог дана у месецу, од маја па све до чуда 13. октобра 1917. године. Свака атеистичка новинска организација која се у време чуда налазила у Фатими потврдила је тај догађај. То је било право чудо (Сотонино).

Као што је Малахија Мартин указао у својој књизи, папа Јован Павле био је вођен својом оданошћу Марији Фатимској. Тајно пророчанство из Фатиме, које није било објављено све до 2000. године, било је, наравно, сатанско пророчанство, али у последњим данима Исус понавља прве дане. Најстарија књига у Библији, прва књига коју је Мојсије написао, јесте Књига о Јову, и она показује да Јов, који представља сто четрдесет и четири хиљаде, јер се сва пророчанства најсавршеније испуњавају у последњим данима. Сатани је, у причи о Јову, допуштено да донесе смрт и разарање на Јова, ради кушања Јова. Чуда која је Сатани допуштено да учини у последњим данима јесу истинска чуда. То су сатанска чуда, али је Бог допустио Сатани да изврши свој крунидбени чин, из истог разлога из којег је допустио Сатани да куша Јова.

„Многи настоје да објасне спиритуалистичке појаве приписујући их у потпуности превари и вештини рукума медијума. Али, иако је тачно да су резултати обмане често били представљани као истинске манифестације, ипак је било и изразитих испољавања натприродне силе. Тајанствено куцање којим је отпочео савремени спиритуализам није било последица људске преваре или лукавства, него непосредно дело злих анђела, који су тако увели једну од најуспешнијих душегубних заблуда. Многи ће бити ухваћени у замку веровањем да је спиритуализам само људска превара; када се нађу лицем у лице са појавама које неће моћи а да не сматрају натприродним, биће преварени и наведени да их прихвате као велику Божју силу.

„Ове особе превиђају сведочанство Светога писма у погледу чудеса која је Сатана учинио преко својих оруђа. Уз помоћ Сатане фараоновим врачарима било је омогућено да подражавају Божје дело. Павле сведочи да ће пре другог Христовог доласка бити сличних испољавања сатанске силе. Долазак Господњи треба да буде претходно обележен ‘деловањем Сотоне са сваком силом и знацима и лажним чудесима, и са сваком преваром неправде’. 2. Солуњанима 2:9,10. А апостол Јован, описујући чудотворну силу која ће се испољити у последњим данима, изјављује: ‘И чини велике знаке, тако да и огањ силази с неба на земљу пред људима, и вара оне који живе на земљи помоћу оних чуда која му бише дана да чини.’ Откривење 13:13, 14. Овде нису проречене пукe обмане. Људи су преварени чудесима која Сатанина оруђа имају силу да чине, а не онима за која се само претварају да их чине.“ Велика борба, 553.

Поруке Фатиме у књизи Малакија Мартина представљене су као пророчка структура католицизма у последњим данима, у односу на унутрашњу борбу унутар Цркве, која се може представити или као сукоб доброг папе против лошег папе, или као сукоб конзервативног папе против либералног папе. Конзервативни папа, и према Мартиновом тумачењу чуда, добри папа, своје схватање заснива на Првом ватиканском концилу, такође познатом као Vatican I, који је одржан од 8. децембра 1869. до 20. јула 1870. године, сазван од стране папе Пија IX, и првенствено усредсређен на дефинисање догме о папској непогрешивости и на разматрање различитих теолошких и доктринарних питања са којима се Католичка црква у то време суочавала. Други ватикански концил, општепознат као Vatican II, одржан је много касније, од 11. октобра 1962. до 8. децембра 1965. године. Сазвао га је папа Јован XXIII, а након смрти Јована XXIII наставио га је папа Павле VI.

Последњи дани католицизма, како је то Мартин изразио, поистовећују борбу између непогрешивости и примата Римске цркве, како су утврђени на Првом ватиканском концилу, с једне стране, и либерализма који се тренутно испољава у лику Фрање, „будног папе“, и који је представљен у документима Другог ватиканског концила, с друге стране. Мартин сугерише да у оквиру борбе између ова два приступа управљању црквом избија трећи светски рат, а Исус се враћа, силази на земљу, полаже свој благослов на доброг папу и преузима престо Католичке цркве.

У стиховима тринаест до петнаест, у Данилу 11, историја која непосредно претходи закону о недељи из стиха шеснаест, описује трећу и последњу битку посредничких ратова. То је битка која следи након Путинове победе у стиховима једанаест и дванаест, али у средини та

три стиха, стих четрнаест указује на то када католицизам ступа у историју последњих дана.

Према Исаји, римска блудница бива заборављена током симболичне седамдесетогодишње владавине шестог царства библијског пророчанства. Први пут када је папство било устоличено на земљи 538. године, путоказ који је претходио њеном устоличењу био је Јустинијанов указ из 533. године.

Историја која окружује Јустинијанов указ показује да је Јустинијан настојао да учврсти своју власт над својим царством тако што ће окончати верски спор који је изазивао немире у царству. Тај спор је био око тога да ли је црква у Цариграду на истоку, или црква у Риму на западу, глава такозване хришћанске цркве. У тринаестом стиху, последњи председник Сједињених Америчких Држава суочиће се с расправом која ће га приморати да иде упоредо с историјом Јустинијана и да прогласи да је Католичка црква глава црква и исправитељ јеретика, како би обезбедио неопходну политичку подршку за учвршћење своје власти.

Не треба да полажемо никакво поверење у сатанска предсказања Фатиме, него смо дужни да видимо оно што је откривено у Божјој Речи. Почетком двадесетог века оба рога звери из земље ушла су у своју трећу генерацију, која је генерација компромиса. Републикански рог предао је свој финансијски систем светским банкарима, који своје порекло воде од куће Црвеног штита, Ротшилда, и њене тајанствене повезаности са Илуминима, слободним задарством, тајним друштвима и језуитским редом. Сестра Вајт непосредно упозорава на ове ентитете. Током истог временског раздобља лаодикијски адвентизам, као протестантски рог, предао је своје образовне и верске установе управљању света.

У том истом временском раздобљу, савремени цар југа започиње своју историју Руском револуцијом, а савремени цар севера започиње своју историју чудом у Фатими. Како Малахи Мартин наглашава у својој књизи, мимо унутрашње борбе доброг и лошег папе, фатимске поруке су указивале на борбу католицизма против атеизма уопште, али још одређеније против атеизма Русије. Тајна по којој је папа 1917. требало да поступи садржала је (сатанско) обећање да, ако би папа сазвао конклаву и посветио Русију Дјевици Марији, не би било другог светског рата. Такође је указивала да, ако би папа то одбио, Русија би далеко и нашироко ширила своју философију и потом би уследио још један светски рат.

Други светски рат обухватао је рат католицизма против комунизма Русије. Заступничка војска католицизма у том рату била је нацистичка Немачка. Папство увек користи заступничке војске. Године 1933. Католичка црква је, посредством деловања кардинала Пачелија, потписала конкордат са Адолфом Хитлером који је Хитлеру омогућио да преузме контролу над Немачком, а према сопственом Хитлеровом сведочењу, тај уговор (конкордат) био је оно што му је омогућило да реши јеврејско питање. Нацисти су били заступничка снага папства против атеистичке Русије у Другом светском рату, а у другој бици заступничких ратова, која се сада остварује у Украјини, она се спроводи посредством друге нацистичке заступничке војске.

Наставићемо ово проучавање у следећем чланку.

„Путем две велике заблуде, бесмртности душе и светковања недеље, Сатана ће довести народ под своје обмане. Док прва поставља темељ спиритизму, друга ствара везу саосећања са Римом. Протестанти Сједињених Држава биће међу првима који ће пружити своје руке преко провалије да прихвате руку спиритизма; пружиће се преко бездана да се рукују са римском влашћу; и под утицајем овог троструког савеза, ова земља ће поћи стопама Рима у гажењу права савести.“

„Уколико спиритизам присније подражава номинално хришћанство нашега доба, утолико има већу силу да обмане и заведе. Сам сотона се обраћа, по савременом поретку ствари. Он ће се појавити у својству анђела светлости. Посредством спиритизма чиниће се чуда, болесни ће бити исцељивани, и биће учињена многа неоспорна чудеса. И пошто ће духови исповедати веру у Библију и показивати поштовање према установама цркве, њихово дело биће прихваћено као пројава божанске силе.“

„Линија разграничења између оних који исповедају хришћанство и безбожних сада се једва може разазнати. Чланови цркве воле оно што воли свет и спремни су да му се придруже, а Сотона је решен да их сједини у једно тело и тако ојача своју ствар, увлачећи све у редове спиритизма. Паписти, који се хвале чудима као сигурним знаком праве цркве, биће лако преварени овом силом која чини чуда; а протестанти, пошто су одбацили штит истине, такође ће бити заведени. Паписти, протестанти и људи овога света подједнако ће прихватити обличје побожности без силе, и у том ће јединству видети велики покрет за обраћење света и увођење дуго очекиваног миленијума.“

„Кроз спиритизам, Сатана се показује као добротвор људског рода, исцељујући болести народа и тврдећи да доноси нов и узвишенији систем верске вере; али у исто време делује као уништитељ. Његова искушења воде мноштво у пропаст. Неумереност свргава разум; чулно угађање, раздор и крвопролиће иду за њом. Сатана ужива у рату, јер он распаљује најгоре страсти душе, а затим у вечност односи своје жртве огрезле у пороку и крви. Његов је циљ да подстакне народе на рат једне против других, јер тако може одвратити умове људи од дела припреме да опстану у дан Божји.“

„Сотона делује и посредством стихија да би сабрао своју жетву неспремних душа. Проучио је тајне ризница природе и употребљава сву своју силу да управља стихијама онолико колико му Бог допушта. Када му је било допуштено да удари на Јова, како су брзо била пометена стада и крда, слуге, куће, деца, тако да је једна невоља смењивала другу као у једном тренутку. Бог је тај који штити Своја створења и ограђује их од силе уништитеља. Али хришћански свет је показао презир према Јеховином закону; и Господ ће учинити управо оно што је објавио да ће учинити — повући ће Своје благослове са земље и уклонити Своју заштитничку бригу од оних који се буне против Његовог закона и учења и приморавају друге да чине исто. Сотона има власт над свима које Бог не чува нарочито. Неке ће обасипати наклоношћу и дати им напредак да би унапредио своје сопствене намере, а на друге ће навући невољу и навести људе да верују да је Бог тај који их погађа.” Велика борба, 588, 589.